

Nestis o l'adopció del Túria - Aigua

Mare Mar...
Aleshores, Pare Riu.
Pintat, d'anyil alba,
de fred intens,
de terres serrades brollat el teu alé,
t'endinses, esclarissat,
en la pàtria de la meua infantesa.
Apareixes,
noble i profund,
d'entre l'espessor Vallesà,
sortejant cingles i calçades,
per a descansar,
plàcid i tènue,
en la vora de la meua soledat.

Mare Mar...
Pare Riu, doncs.
Una suau brisa et reclama,
al lluny,
mentre ofereixes, despistat,
el teu últim reg seminal
a la terra que et vorà expirar.
Desapareixes,
orgullós i captiu,
sobre un llit renegat,
deportat lluny,
cec i mut a la ciutat,
i per pescadors endormiscats
sent el teu llom esquerdat.

Juno o el Sol Ponent - Aire

El vent amic,
en el seu cadafal, vent hostil.

Naixes, generós,
celta i atlàntic a la vegada,
deixant en erms i barrancs
els tresors capturats
en les entranyes de la mar.

Però t'acostes,
pobre i maculat,
a esta terra assedegada,
llaurada la teua ànima
en fargues i fumerals,
per a arrasar amb la veu
els conreus dels desemparats.

El vent amic,
des de la meua Torre, temut.

En l'horitzó,
l'espina platejada
que bull acalorada,
obri la seua entranya, assossegada,
en la vora del desesper.

Mentrestant, soterrat,
fluix diàfan
el pròdig fill de l'espessor,
fruit d'un naixement
fresc i indolor,
que recorre les rogenques venes
de la meua ciutat.

Plutó o la calcària esgarrada - Terra

Poetes de mil anys,
versant el color.

En els rics capvespres
de les ollereries rendides,
els artesans segresten
del llim la teua ànima,
que impregna el futur.

Terra aspra,
hissada de llances despuntades,
i aprofundida pels dits fugaços,
oferixes el teu llit, orgullosa,
al poble que et dilata,
bevent de suc tintats,
verds, blaus o daurats.

Poetes de mil anys,
versant la llum.

Mes miren, extasiats,
com el tosc fang, tímid,
es dreça, reial,
sobre els elms daurats
de la rendida noblesa local.

Els bovins apunyalen el teu cos,
les naus mil aigües escruten,
la Torre de gala et vol vore.

I a Paterna, les dames,
maquillades, al vore's plasmades,
presumixen, ufanes,
davant la desventura de l'estranyes.

Júpiter o la pólvora domada - Foc

Negra i jacent,
al nàixer groga serp.
En les raneres d'agost,
foc avivat de foc,
foc sense branca,
recorrent inquiet la Major,
qual possés busca-raons.
En font daurada, feliç,
trobes, alegrada,
mil fills de sutges,
de negres pinzells,
de blancs bufits,
que lloen el Déu de carn
i repten l'home de cel.

Blanca i batent,
al morir negra llavor.
Rebel huracà daurat,
en els matins entrants,
acaronat per fortes mans,
trobes el teu cau explosiu
entre reixes de captius.
No hi ha nit, no,
mentre governes,
que amagada en la meua Torre
la Lluna no llambregue,
àvida de les teues sumptuositats,
abocant el seu niví mantell
sobre els rostres esglaiats.